

**Uchwała Nr LXXXIII/1859/02
Rady Miejskiej w Łodzi
z dnia 3 lipca 2002 r.**

**w sprawie skargi p. _____ o wykonanie wyroku sądowego
nakazującego jego eksmisję z mieszkania przy ul. _____ w Łodzi.**

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591; zm. Dz.U. z 2002 r. Nr 23, poz. 220) oraz art. 229 pkt 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późniejszą zmianą), Rada Miejska w Łodzi

uchwała, co następuje:

- § 1.1. Skargę p. _____ dotyczącą wykonania wyroku sądowego nakazującego jego eksmisję uznaje się za bezzasadną.
2. Uzasadnienie stanowiska Rady Miejskiej w Łodzi wobec skargi p. _____ zawarte jest w załączniku do uchwały, stanowiącym jej integralną część.
- § 2. Zobowiązuje się Zarząd Miasta Łodzi do zawiadomienia skarżącego się o sposobie załatwienia skargi, szczególnie do przesłania uchwały wraz z uzasadnieniem.
- § 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

**Przewodniczący
Rady Miejskiej w Łodzi**

Tadeusz Matusiak

Załącznik

do uchwały Nr LXXXIII/1859/02
Rady Miejskiej w Łodzi
z dnia 3 lipca 2002 r.

Uzasadnienie

P. przedstawił Samorządowemu Kolegium Odwoławczemu (które skierowało sprawę do właściwej instytucji, czyli do Rady Miejskiej w Łodzi) zarzut pod adresem Urzędu Miasta Łodzi, dotyczący realizacji ciężącego na nim wyroku eksmisyjnego.

Wyrok eksmisji (nr IIIC 152/89 z 21 lutego 1989 r.) małżeństwa , z mieszkania przy ul. , został złożony w Referacie Budynków i Lokali Delegatury Łódź-Górna 7 maja 1991 r. Wierzyciel eksmisji - , matka , odstąpiła od realizacji wyroku wobec córki 29 kwietnia 1996 r., uzasadniając swój wniosek rozwiązaniem przez sąd (w lutym 1996) jej małżeństwa z . Referat Budynków i Lokali w roku 1997 przydzielił mieszkanie , ale przydział ten został anulowany, ponieważ skarżący się przebywał w tym czasie w zakładzie karnym. Kolejne propozycje, przedstawiane mu w roku 2000, wracały nieodebrane, stąd jego sprawa nie mogła zostać zakończona w czasie obowiązywania ustawy z 2 lipca 1994 roku o najmie lokali mieszkalnych i dodatkach mieszkaniowych. Ponieważ wierzycielka, p. , podtrzymała wolę realizacji egzekucji wyroku w stosunku do byłego zięcia, Referat Budynków i Lokali w kolejnych działaniach postąpił zgodnie z zapisami ustawy z 21 czerwca 2001 roku o ochronie lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie Kodeksu cywilnego, przewidującej dla osób, wobec których zapadły prawomocne a dotąd niezrealizowane wyroki eksmisyjne, sześciomiesięczne zawieszenie eksmisji wraz z możliwością wystąpienia do sądu z wnioskiem o przyznanie prawa do lokalu socjalnego; wykonanie eksmisji odroczone i powiadomiono p. o przysługujących mu uprawnieniach. Jednak p. , wystąpił do sądu nie o uprawnienia do mieszkania socjalnego lecz o uprawnienia do mieszkania zastępczego, których sąd nie mógł mu przyznać. Jego zarzuty, że Referat Budynków i Lokali nie wziął pod uwagę ani wpływu trzynastu lat, po których, jego zdaniem, wyrok nie powinien podlegać egzekucji ani faktu, że wierzycielka p. opuściła mieszkanie przy ul. , nie są uzasadnione. Wyrok jest nadal aktualny, ponieważ organ egzekucyjny (Referat) wszczął postępowanie egzekucyjne przed upływem terminu przedawnienia, zaś zgodnie z art. 29 § 1 zd. 2 ustawy z 17 czerwca 1966 roku o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 1991 r. Nr 36, poz. 161 z późn. zm.) organ egzekucyjny nie jest uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym.

Obecnie skarżący się p. , może skierować do sądu pozew o pozbawienie wykonalności wyroku (wraz z wnioskiem o zabezpieczenie powództwa przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego, zgodnie z art. 640 § 1 pkt 2 k.p.c.), albo ubiegać się na zasadach ogólnych o przyznanie prawa do mieszkania socjalnego.